

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ ΕΚΦΡΑΣΗΣ – ΕΚΘΕΣΗΣ Α΄ ΛΥΚΕΙΟΥ

Για τους νέους

[...] Είναι καιρός που μια μεγάλη μερίδα από τους πιο τίμιους και άξιους ανθρώπους αισθάνονται υπόλογα απέναντι στους νέους. Ένα βαθύτατο «πλέγμα ενοχής» καθορίζει τη στάση τους και τη σκέψη τους απέναντι στη νέα γενιά με την ορμητική αγνότητα και την επαναστατική ειλικρίνεια. Απέναντι στη μακάρια ικανοποίηση του «κατεστημένου» που μυκτηρίζει¹ την ασυδοσία και την ασέβεια των νέων, στέκονται οι άνθρωποι αυτοί με «συντριβή και ταπεινοσύνη», με την πιο σκληρή διάθεση αυτοκριτικής, έτοιμοι να υπερθεματίσουν² στα «κατηγορώ» της νέας γενιάς, πρόθυμοι να δικαιολογήσουν και να δικαιώσουν κάθε πράξη της, κάθε λόγο της, κάθε παρεκτροπή της, ακόμη και πράξεις που μπορεί να είναι εγκληματικές. Για όλα αυτά είμαστε υπεύθυνοι εμείς, λένε, οι νέοι αντιδρούν, με όποιον τρόπο μπορούν, σε μια κοινωνία που δεν τους πρόσφερε παρά την υποκρισία και την απάτη, τη βία και τον πόλεμο, τη θεοποίηση του άνομου συμφέροντος.

Φοβούμαι πως και οι κατηγοροι και οι συνήγοροι των νέων αντικρίζουν με πολλή ευκολία το πρόβλημα και κατορθώνουν να απαλλαγούν απ' αυτό χωρίς μεγάλο κόπο. Είτε ρίξουμε την ευθύνη στους νέους είτε τους απαλλάξουμε ολότελα από κάθε ευθύνη, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: δεν αισθανόμαστε την ανάγκη να τους αντιμετωπίσουμε και να τους βοηθήσουμε. Όταν εκμηδενίσουμε τον ένα από τους δύο παράγοντες, τους νέους ή τους ώριμους, παύει να υπάρχει πρόβλημα συνεργασίας των δύο, συναγωνισμού ή όπως αλλιώς θέλουμε να το ονομάσουμε. Αυτό σημαίνει φυγομαχία και αδιαφορία για τους νέους και όχι ενδιαφέρον και κατανόηση, έστω και αν η στάση αυτών που τους δικαιώνουν απόλυτα ξεκινά από αληθινή αγάπη προς αυτούς.

Πρώτα-πρώτα το σχήμα «νέος – ώριμος» είναι παραπλανητικό. Ύστερα είναι αμφίβολο αν μπορούμε να συλλάβουμε με πληρότητα, ακρίβεια και διαύγεια τη στάση των νέων, τα αιτήματά τους και τις αντιδράσεις τους. Είμαι σχεδόν βέβαιος πως σ' αυτό το σημείο δεν μπορούν να μας βοηθήσουν ούτε οι ίδιοι οι νέοι, που αναζητούν τον κόσμο και τον εαυτό τους, όντας γεμάτοι ερωτηματικά και απορίες. Ένα είναι βέβαιο ο νέος άνθρωπος είναι έτοιμος να ριχτεί στη ζωή με τόλμη και ειλικρίνεια, με γενναιότητα και καθαρές προθέσεις. Συχνά φανταζόμαστε πως οι νέοι είναι ρομαντικοί, ονειροπαρμένοι, απροσγείωτοι. Αν δεν κάνω λάθος, η κρίση οφείλεται σε δική μας παρεξήγηση, σε κακή εκτίμηση των εκδηλώσεών τους. Οι νέοι έχουν, νομίζω, ένα δικό τους ρεαλισμό, κάποτε ωμό και επικίνδυνο, πάντοτε όμως αδιάβρωτο από τις καταχθόνιες διεργασίες της κοινωνικής γεωλογίας.

¹ Μυκτηρίζω: χλευάζω, ειρωνεύομαι

² Υπερθεματίζω: πλειοδοτώ, υπερβάλλω σε επαίνους

Οδεύουν ωστόσο με γρήγορο βηματισμό στο δρόμο που θα τους οδηγήσει στην κοινωνία των «ώριμων», στο χώρο όπου ο ανθρώπινος πολιτισμός έχει δημιουργήσει τα θαυμάσια τέρατα που μας συντηρούν και μας πανικοβάλλουν. Η απόλυτη άρνηση του ανθρώπινου πολιτισμού και η επιστροφή στη «φυσική» ζωή αποτελεί απλοϊκή, εύκολη και απραγματοποίητη λύση. Ακόμα και οι «χίπυς», στην πιο ακραία περίπτωση, εγκαταλείποντας την ανθρώπινη κοινωνία έπαιρναν μαζί τους πολλές από τις κατακτήσεις της, περιορίζομαι να αναφέρω μια μονάχα: την κιθάρα. Είτε το θέλουμε είτε όχι είμαστε υποχρεωμένοι να ζήσουμε – και θα είναι υποχρεωμένα και τα παιδιά μας και τα παιδιά των παιδιών μας να ζήσουν σ' αυτό τον κόσμο, που τον συγκροτούν και τα μηχανικά και τα ανθρώπινα «τέρατα», με όλες τις αρετές και τις κακίες τους. Τίποτε δε θα κερδίσουν αυτά τα παιδιά από τη δική μας εμπειρία μέσα στον κόσμο, όπου θα ζήσουν;

Προτού δώσω εγώ την απάντηση την έχουν δώσει, τη δίνουν κάθε μέρα οι ίδιοι οι νέοι, που διαβάζουν άπληστα, που πηγαίνουν στο θέατρο, που παρακολουθούν ομιλίες. Τι αναζητούν στα βιβλία και στα θεάματα και στα ακροάματα οι νέοι, αν όχι την εμπειρία των παλαιότερων, που τους αναγνωρίζουν τη σοφία και τη γνώση της πλουσιότερης εμπειρίας; Αυτή τη γνώση μπορούν να τους τη μεταδώσουν όχι μονάχα οι τεχνίτες και οι σοφοί, αλλά ο καθένας από μας, ο πατέρας, ο φίλος, ο δάσκαλος, με μια προϋπόθεση, καίρια και αποφασιστική: την ειλικρίνεια. Αν ανοίξουμε στα παιδιά την καρδιά μας και τους αποκαλύψουμε γυμνή την αλήθεια για όσα γνωρίσαμε στη ζωή, τις χαρές και τις πίκρες μας, τις κατακτήσεις μας και τις απογοητεύσεις μας, τα όνειρά μας και τα επιτεύγματά μας, τα χτυπήματα και τις πληγές, αλλά και τις πονηριές μας και τις ατιμίες μας, τις αδυναμίες και τις μικρότητες· έναν απολογισμό τίμιο και θαρραλέο, όπου χωρίς καμιά λογοκρισία να έχουν αναγραφεί και οι αρετές και οι κακίες μας και τα φωτεινά και τα σκοτεινά σημεία της δράσης μας.

Μια τέτοια εικόνα μπορούμε να δώσουμε όλοι· όμως οι τεχνίτες του λόγου έχουν την ικανότητα, και την υποχρέωση, να μεταφέρουν στους νέους συμπυκνωμένες και ανάγλυφες τις εμπειρίες μας όλες, και των απλών ανθρώπων και των σοφών και των ισχυρών και των αδύναμων και των βασανισμένων και των ευτυχισμένων. Πέρα από τις φιλολογικές και καλλιτεχνικές αναζητήσεις, τις νόμιμες και τις πλαστές, ο λογοτέχνης οφείλει να ανασυνθέσει με αυταπάρνηση και ειλικρίνεια τη μορφή του κόσμου που γνώρισε. Αν με την έμφυτη ικανότητα και την άσκηση κατορθώσει να δώσει στους νέους τα αληθινά προβλήματα που αντιμετώπισε η δική του η γενιά, απογυμνωμένα από τις συμβατικές επικαλύψεις και τα εφήμερα πυροτεχνήματα, τις προσδοκίες της δικής του νιότης, τους αγώνες της, τα χτυπήματα, τα κέρδη και τις ζημιές, αν αποκαλύψει τα αληθινά τραύματα και τα γνήσια εύσημα της δικής του γενιάς, αν προχωρώντας εκμυστηρευθεί χωρίς συνειδητή ή ασυνείδητη υποκρισία τα σημερινά του όνειρα ή τη σημερινή του απελπισία, αν κατορθώσει να δείξει στους νέους πως δεν είναι

μόνον αυτοί που χάνουν ό,τι αγαπούν, που αναγκάζονται να συμβιώσουν με όσα μισούν, που στέκονται αδέκαστοι και καθαροί, που ξαγρυπνούν για τους καημούς των διπλανών τους, που πονούν για τα αδικοσκοτωμένα παλικάρια των ανόσιων πολέμων· αν δίπλα σ' όλα τούτα τους πει απερίφραστα και θαρραλέα πως η πείρα τού αποκάλυψε την απλή και γι' αυτό πολύτιμη αλήθεια του σολωμικού στίχου «δεν τόλπιζα νάν' η ζωή μέγα καλό και πρώτο!» Αν τους μεταδώσει κάτι τέτοιο, και ο ίδιος θα πρέπει να αισθάνεται ικανοποιημένος για την προσφορά του, αλλά προπάντων οι νέοι κάτι θα έχουν κερδίσει από μας τους «ώριμους». Ίσως να τους γλυτώσουμε από άσκοπες και βασανιστικές περιπλανήσεις στους χώρους, όπου πληγώσαμε και μεις τα νιάτα μας και όπου έχουν απομείνει πολλοί από τους πιο εκλεκτούς συντρόφους μας.

A. Να δοθεί σύντομη περίληψη του κειμένου σε 80- 100 λέξεις.

B.1. Σε ποιες κατηγορίες χωρίζει τους ώριμους ανθρώπους ο συγγραφέας όσον αφορά τη στάση τους απέναντι στους νέους; Ποια είναι τα χαρακτηριστικά της κάθε στάσης και ποιο το κοινό τους στοιχείο; Γιατί θεωρεί και τις δύο στάσεις ανεπαρκείς απέναντι στα προβλήματα των νέων ανθρώπων;

B.2. Με ποιον τρόπο συνδέεται η 4^η με την 5^η και την 6^η παράγραφο;

B.3. Να συμπληρώσετε τα κενά στις ακόλουθες περιόδους χρησιμοποιώντας λέξεις που υπάρχουν στο κείμενο.

- Δε μπορεί μια ζωή να θεωρείται (λέξη) για εκείνο το νεανικό λάθος του.
- (μακαρίτης) οι πτωχοί τω πνεύματι.
- Στο έργο του (μύκτηας) την υποκρισία και τους επιτηδευμένους τρόπους των πλουσίων.
- Η μη αυστηρή τήρηση της νομοθεσίας ενισχύει την (δόση) των ισχυρών.
- Η επίπληξη του καθηγητή επισήμανε την (τρέπω) του και τον επανέφερε στην τάξη.
- Το να εγκαταλείψει τώρα την προσπάθειά του θα ήταν μια (μαχητής).

Γ. Στο πλαίσιο μιας σχολικής εκδήλωσης αφιερωμένης στα προβλήματα της νέας γενιάς καλείστε να αναπτύξετε τις θέσεις σας με θέμα «Ποιου παρελθόντος αρνητές και ποιου συνεχιστές πρέπει να γίνουν οι σημερινοί νέοι;» (400- 500 λέξεις)